

TINA FINN

PATE
MUSTA-
JARVI

TESTAMENTTINI

DOCENDO

TINA FINN

PATE
MUUSTA-
JARVI

TESTAMENTTINI

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Copyright © Tina Finn, Pauli Mustajärvi ja Docendo 2026.
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kansi ja graafinen ulkoasu: Jarkko Lemetyinen / Katse Design
Kannen kuva: Harri Hinkka
Kuvat Paulin ja Tiinan kotialbumista, ellei toisin mainittu.

ISBN 978-952-850-526-6

Painettu EU:ssa.

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

S I S Ä L L Y S

Alkusanat: Tiina Mustajärvi.....	6
1. Raswatun koneen (uudelleen) käynnistys.....	19
Matti Mikkonen	38
Vesa Kontiainen	54
2. Pate Ikurista	67
Risto ”Eebo” Lehtinen	88
Pentti Mustajärvi	102
3. Popedan Pate.....	115
Jussi Aaltonen	142
Kari Pössi	152
4. Teatterin kummituksia ja muita tositärinoita.....	169
Ari ”Kankku” Kankaanpää.....	182
Jarkko Honkanen ja Esa Eloranta.....	196
5. Pelkkää Patee.....	209
Päivi ”Capri” Selo.....	226
Mikko Kangasjärvi	234
6. Pate median silmin: Pasi Kostiainen	249
7. Kevät ja kesä 2025	269
Jenni Mustajärvi.....	284
Loppusanat: Tiina Mustajärvi.....	298
Kiitokset	308

A L K U S A N A T

KAKSITOISTA JA PUOLI VUOTTA YHTEIS- ELÄMÄÄ

Kaksitoista ja puoli vuotta. Niin kauan ehdimme Paulin kanssa kulkea elämänpolkua yhdessä. Kun hän tapaninpäivänä 2025 menehtyi, tuntui kuin puolet minusta olisi revitty väkivalloin irti. Menetin hänessä aviopuolison, parhaan ystävän, lähimmän työkaverin, matkakumppanin ja elämäni suurimman rakkau- den. Jaoimme arjen, työn ja vapaa-ajan. Käytännössä olimme yhdessä aina. Kiireisimpinä vuosina istuimme autossa vierek- käin reilun 60 tuhannen vuosittaisen työkilometrin verran. Nii- den kilometrien aikana ehti keskustella kaikenlaista.

Kun muutama vuosi sitten jouduimme ilman omaa syy- tämme keikkamatkalla autokolariin, kuolema hiipi ensi kertaa

keskusteluun. Pauli sanoi, että kun se hetki koittaa, hänen on lähdettävä täältä ennen minua.

”Koska sää selviät aina, mutta jos sää lähdet ennen mua, niin mä en selviä.”

Voin kertoa, että tapaninpäivän jälkeen olen päivittäin kyselyt yläkerrasta neuvoa siihen, että miten minun pitikään tästä jäätävästä ikävästä ja täydellisestä tyhjyyden tunteesta ilman häntä selvitä. Vastausta odotellessa elän päivän kerrallaan.

*

Koko viime syksyn taistelimme raivoisasti ja kaikki kivet kääntäen syöpää vastaan. Hävisimme sen taistelun. Samalla luottamukseni Suomen terveydenhuoltojärjestelmään romahti. Syytiivistyy erään kokeneen syöpälääkäarin toteamuksessa:

”Meillä Suomessa on maailman paras syöpähoito, mutta diagnostiikka sakkaa niin, ettemme saa potilaita tarpeeksi ajoissa tuon maailman parhaan syöpähoidon piiriin.”

Diagnostiikan sakkaaminen koitui Paulinkin kohtaloksi. Siinä vaiheessa, kun aggressiivisesti levinnyt syöpä lopulta todettiin, sitä ei voinut enää parantaa. Sen leviämistä saattoi ainoastaan hidastaa, pelata aikaa. Kello tikitti, se tehtiin meille heti selväksi. Pauli sanoi tuomion kuultuaan, että eihän tässä näin pitänyt käydä. Itse tein syksyn aikana kaikkeni, ettei Paulin elämänilo huonompinakaan hetkinä sammuisi ja ettei hänen mielensä mustuisi. Millään muulla ei noina kuukausina ollut mitään väliä.

Sittemmin tutkivan journalismin keinoin on todettu, ettei suomalainen syöpähoito suinkaan ole maailman parasta. Se ei ole Euroopan eikä edes Pohjoismaiden parasta. Syöpäpotilaiden kuolleisuus on Suomessa pohjoismaisten tilastojen kärjessä. (*MOT: Elämäni hinta*, 2026)

*

Tämän kirjan teko sai alkunsa vuoden 2024 lopulla. Pauli alkoi tuolloin ensi kerran suunnitella tulevan 70-vuotisjuhla-vuotensa sisältöä. Juhlavuoden, jota hän kovasti odotti mutta jota hän ei koskaan saanut kokea. Kirjalle antamaansa nimeä *Testamenttini* Pauli perusteli sillä, että siinä kerrottaisiin ”kaikki” ja sen jälkeen ovi julkisuuteen alkaisi pikkuhiljaa sulkeutua.

Kevään kiertue ehdittiin buukata, ja se kantoi hänen tulevaan syntymäpäiväänsä viitaten nimeä 70 syytä juhlaan. Kesän kalenterissa oli muutama festivaalikeikka, ja syksyllä oli tarkoitus järjestää suuri juhlakonsertti Nokia-areenalla. Pauli sanoi, että sen jälkeen me lähtisimme kiertämään maailmaa ja hän tekisi exitin julkisuudesta.

Orient Expressin, tuon klassisen ylellisen junamatkan, kokeminen oli yksi hänen suurista haaveistaan, samoin matkat Kuu-baan ja Japaniin. Vasta myöhemmin olen ymmärtänyt, että noissa kohteissa yhdistyivät Paulin mielenkiinnon kohteista kenties suurimmat: historia, vanhat autot ja entisaikojen glamööri. Vuosien varrella maailmanympärysmatkasta tuli yhteinen unelmamme. Sitä silmällä pitäen Pauli ehti jopa aloittaa englannin kielen yksityisopinnot. Mutta ei tullut juhlavuotta eikä maailmanympärysmatkaa. Eikä tullut tarvetta sujuvalle englannin kielen taidolle.

Tuli hautajaiset.

*

Paulin ja minun polut yhdistyivät ystäväpariskunnan sinnikkään lobbauksen ansiosta. Popedan rumpali Lacu Lahtinen ja hänen vaimonsa Rachael olivat vakuuttuneita, että me olisimme hyviä toisillemme. Kaksi vuotta Lahtisen pariskunnan

edesottamuksia tuotti viimein tulosta, kun he vuoden 2013 Tammerfesteillä kirjaimellisesti saattelivat meidät yhteen. Rachael ohjasi minut puolihuolimattomasti festarilavan taakse keikkabussin ja lavan muodostamaan kulmaan samaan aikaan, kun Lacu eskorteerasi Paulin samaan paikkaan. En tiedä, oliko sattumaa vai laskelmoitua, ettei kyseisestä paikasta päässyt helposti pois. Siinä me sitten seisoimme ja hetken aikaa vain tuijotimme toisiamme. Paulilla oli punainen puvuntakki ja tummat aurinkolasit. Tuosta ensikohtaamisesta muistan miehen hymykuopat ja kädenpuristuksen, joka oli luja ja se kesti. Ja kesti. Pauli ei päästänyt kädestäni millään irti. Hän tosin väitti, että se olin minä, joka ei päästänyt irti hänen kädestään. Joka tapauksessa siitä kaikki alkoi. Ote toistemme kädestä irtosi vasta tapainpäivänä kaksitoista ja puoli vuotta myöhemmin.

Ihan ensimmäinen yö, jonka Paulin luona Ikurissa vietin, kului tuolloin tulevan yhteisen kotimme keittiöpöydän äärellä kahvia juoden ja keskustellen. En edelleenkään tiedä, mistä syvä luottamus ja ymmärrys välillämme kumpusi, mutta tuona pitkänä Tapsan Tahtien jälkeisenä yönä kerroimme toisillemme kaunistelemattomat elämäntarinamme kaikkine kuoppineen, mutkineen ja kipupisteineen, toki myös ilonaiheineen.

Yö muuttui aamuksi, ja keskustelu jatkui. Ja se jatkui. Kahvia kului.

Ja se jatkui vielä seuraavana viikonloppuna Himoksella olleen keikan jälkeen. Pauli nappasi minua silloin kädestä kiinni, veti perässään Popedan keikkabussiin ja sanoi: ”Yhestä jutusta meidän pitää vielä jutella.” Hän istahti keikkabussin pöydän ääreen vakavan näköisenä. Pauli pyöritteli pöydän kulmalta nappaamaansa roskaa sormiensa välissä aikansa ja totesi sitten, että ”jos tässä ny ruvetaan oleen”, niin minun tulisi tietää, että hänellä on toisinaan tapana juoda. Alkoholia. Muistan vastanneeni siihen naureskellen, että kelläpä suomalaisella ei olisi

toisinaan tapana juoda. Alkoholiakin. Muistan myös Paulin katseen tuona hetkenä. Se porautui syvälle.

Keskustelu rönstyili aiheesta toiseen ja jatkui, kunnes Lahtisen Lacu kiipesi bussiin ties monennettako kertaa ja sanoi, että nyt ihan aikuisten oikeasti bändin pitää päästä lähtemään kohti seuraavaa paikkakuntaa. Sanoimme Paulin kanssa toisillemme heipat ja lupasimme soitella. Noustessani penkiltä mietin, johdaisivatkohan nuo pitkät keskustelumme mihinkään. Ehkä kuitenkin ystävyYTEEN? Ikään kuin Pauli olisi jo tuossa vaiheessa suhdetta lukenut ajatukseni, kuten hän myöhemmin niin usein tuntui tekevän. Hän nimittäin tarttui minua bussin käytävällä hartioista, käänsi varovasti itseään päin ja kysyi kohteliaasti, saisiko minua suudella. Sai suudella.

OLET
ELÄMÄNI
VALO!
t: Pauli

Paulissa viehätti hänen huomaavaisuutensa, sellainen vanhan liiton herrasmiesmäisyys. Hän oli siviilissä kaikkea muuta kuin mitä hänen julkinen äijäimagonsa antoi olettaa. Pauli oli kohtelias, ujo-kin, erinomainen keskustelija ja, kuten varmasti moni tämänkin kirjan lukijoista on saanut omakohtaisesti todeta, huikea tarinankertoja. Hän oli lukenut paljon, ja hänellä oli laaja yleissivistys. Pauli seurasi intohimoisesti uutisia, tunsii maailman- ja sotahistorian läpikotaisin ja rakasti kirjallisuutta ja teatteria.

Itsestään hän ei tehnyt numeroa muualla kuin lavalla. Se muutos, mikä keikkakassin kotona paksuudessa Paulissa tapahtui

hänen saapuessaan keikkapaikalle ja kiivetessään esiintymislavalle, oli aina yhtä hämmentävä ja vaikuttava. ”Eiköhän Pate Mustajärvi sittenkin ole yksi eri ihminen”, totesi Juice Leskinen ystävästään aikoinaan. Eikä hän nähdäkseni ollut väärässä.

Pauli oli hyväntahtoinen, kiltti ja ristiriitoja jopa äärimmäisyyksiin välttelevä mies. Hänen oli vaikea sanoa ”ei”. Hän kertoi tullessa sen takia uransa aikana osallistuneeksi ”aivan liian moniin” itselleen epämieluisiin työprojekteihin. Kun aloimme tehdä töitä yhdessä, hän sysäsi ”eit” mielellään minun välitettäväkseni. Työnjakomme perustui siihen, että Pauli ideoi ja minä pyrin toteuttamaan hänen ideansa. Ja sanomaan tarvittaessa ”ei”.

Musiikkiala oli minulle tuttu kenttä vuosikymmenten takaa, joten työt soljuivat luontevasti arjen virtaan, jonka saumattomasti jaoimme.

Pauli tapasi huvittaa ihmisiä sanomalla, että ”mehän olemme kuin Ozzy ja Sharon”. Kyseisen tositelevisiostakin tutun pariskunnan elämä tosin vaikutti huomattavasti omaamme tapahtumarikkaammalta ja värikkäämmältä. Rooliemme samankaltaisuudestakin voi olla montaa mieltä.

Pauli oli ollut kertaalleen naimisissa ja oli niin omien sanojensa kuin lähimpien ystäviensäkin mukaan julistanut eronsa jälkeen, ettei koskaan enää avioituisi. Niin hän totesi minullekin aluksi: ”Mää en sitten ikinä tuu menemään uusiin naimisiin. Yksi kerta riitti.” Emme kuitenkaan ehtineet seurustella kauaakaan, kun Pauli eräänä aamuna asetti kätensä kasvojeni ympärille, suuteli minua hellästi huulille, katsoi silmiini ja kysyi: ”Miltä susta tuntuis olla rouva Mustajärvi?” Ennen kuin ehdin vastata, hän jatkoi: ”Tiina Mustajärvi kuulostais kyllä mun korvaan hyvältä.” Sitten hän nousi sängystä, etsi kaapista silinterihatun päähänsä ja haki eteisestä vanhan puukahvaisen sateenvarjon ja alkoi laulaa Esa Elorannan hänelle kirjoittamaa *Parempaa elämää* -biisiä makuuhuoneen ovenpieleen nojaten.

*Mä nojaan sun ovenpieleen ja viileetä näyttelen
Mul on taskussa sormus, mut oikeita sanoja löydä en
Mä oon tehnyt pari liikettä
pari selkeää virhettä
ja nyt tän kaupungin kadut on liian kuumat kävellä
Mutta mulla on suunnitelma...*

Kuka tuollaista miestä voisi vastustaa?

Seitsemän vuotta seurusteltuamme menimme naimisiin Tampereen maistraatissa 26. kesäkuuta 2020. Häälounaan jälkeen suuntasimme Helsinkiin Hotel Kämpiin muutamaksi päiväksi. Varsinaiselle häämatkallamme Lappiin pääsimme vasta Pope-dan kesäkeikkojen päätyttyä elokuussa.

Naimisissa olo tuntui hyvältä. Me olimme me. Herra ja rouva Mustajärvi.

Hotel Kämpistä ja Helsingistä muodostui Lapin ja ulkomaisien kohteiden ohella meidän oma pakopaikkamme, jonne saatoimme lähteä spontaanistikin. Vietimme siellä monen monta pitkä viikonloppua ja pari joulua. Ymmärsin pian, kuinka kiusallista Paulista oli tulla tunnistetuksi vapaa-ajallaan, vaikka hän peitti kiusaantumisensa hyvin ja oli aina kaikille kohtelias. Erityisen kiusallisia tällaiset kohtaamiset olivat esimerkiksi silloin, kun joku ryntäsi illallispöytäämme pyytämään nimimaria niin, että veitset ja haarukat lentelivät lattialle. Tai kun joku halusi kuvata Paulia hississä, kun tämä oli matkalla lääkärin vastaanotolle, tai pyysi laulamaan *Ukkometsoa* kännykkävideolle keskellä kauppakeskusta. Helsingissä Pauli sai liikkua suht rauhassa.

Keikkaperiodien jälkeen matkustimme usein muille maille vierahille. Erityisesti Madeirasta muodostui meille tärkeä latauspaikka. Ulkomailla saimme olla kuin kuka tahansa pariskunta – kävellä ympäriinsä käsi kädessä, varpaat hiekassa ja kaulailla

vapaasti ilman olalle taputtelijoita, kaverikuvien pyytäjiä tai paparazzeja. Saatoimme viettää tuntikausia vain kaupungilla kävellen tai museoita ja nähtävyyksiä kierrellen tai katukahviloissa ohi menevää ihmisvirtaa seuraten. Sanoitusidean iskiessä Pauli saattoi lainata tarjoilijalta kynän ja kirjoittaa lauseita tai tekstinpätkiä servettiin.

Iltaisin nautimme täysin rinnoin viiden tähden palveluista. Pauli sanoi maanneensa tarpeeksi ”kaiken maailman kopeissa” kiertueilla, joten lomalla hän halusi parasta. Eikä loppuvuosien hotellimajoituksissa kiertueillakaan ollut valittamista. Pauli halusi nauttia elämästä. ”Me ansaitsemme tämän”, hän sanoi kuitatessaan neljännen häpäivämme kunniaksi varatun ykkös-luokan matkan Venetsiaan. Tai ostaessaan itselleen silmääkään räpäyttämättä lesteistä lähtien käsityönä valmistetut överibootsit, joiden nahka oli tilattu Yhdysvalloista ja koristeet muistaakseni Sveitsistä. ”Oman työn hedelmistä täytyy saada nauttia” ja ”käärinliinoissa ei ole taskuja”, Pauli tapasi sanoa. Välillä jouduin toppuuttelemaan, että mietipä nyt, tarvitsetko oikeasti ferrarinpunaista brittiläistä avoautoa kesäksi, kun autotallissa oli jo moottoripyörä ja Buick kesäajeluja varten.

*

Paulin huomaavaista asennetta kuvaa ehkä parhaiten eräs tavallinen kauppareissumme Prismaan kesällä 2025. Matkalla kassoille ohitimme lasten leluosaston, jonka seinän viereen oli aseteltu jättikokoisia nalleja. Osoitin niistä yhtä, kehaisin söpöksi ja sanoin, että sille sopisi nimeksi Tahvo. Pauli vilkaisi nallea puolihuolimattomasti ja käveli selailemaan lehtihyllyä, kuten hänellä oli tapana.

Myöhemmin sillä viikolla lähdin päiväksi työreissuun Helsinkiin. Kun illalla palasin kotiin, minua odotti tuttuun tapaan

valmis illallinen keittiössä ja samppanjapullo jäissä – sekä yllätys olohuoneessa. Keinutuolissa istui Tahvo-nalle punainen rusetti kaulassaan. ”Olihan tuo ny se oikee Tahvo?” kysyi Pauli pilke silmäkulmassaan. Hän oli pikkupoikamaisen innoissaan siitä, että oli onnistunut yllättämään minut. Tahvon kotimatka oli kuulemma herättänyt huomiota ja aiheuttanut hilpeyttä Prisman liukuportaisissa. ”Ainakin muutama ihminen sai siitä hyvät naurut”, kertoi Pauli naureskellen ja kuvaili elehtien, kuinka oli ensin kantanut ruokakasseja ja miltei itsensä kokoista nallea parkkihalliin, sitten survonut niitä autoonsa ja lopulta asetellut Tahvon tassu kerrallaan istumaan viereensä turvavöihin pelkääjän paikalle. Hänellä totisesti oli taito saada arkisetkin asiat kuulostamaan kiehtovilta.

Pauli oli tarkka laatuhatuistaan, -puvuistaan ja -kengistään eikä pihtaillut niitä hankkiessaan. Vaatteiden ja kenkien huollossa – samoin kuin talomme siivoamisessa – hän oli omaa luokkaansa. Imuri kävi joka päivä ja vaatteet silitettiin ja ripustettiin roikkumaan huolellisesti. Jossain kohtaa vaatekaapit alkoivat tursuta niin, että vanhoista keikkavaatteista piti hänenkin mielestään päästä eroon. Silloin keksimme kirppisprojektin, josta muodostui vuosittainen traditio. Kirppiksen myyntituotto lahjoitettiin joka kerta lyhentämättömänä Paulin kulloinkin valitsemalle hyväntekeväisyysjärjestölle. Hyvän tekeminen oli yksi Paulin puoli, jolle olisi suonut laajempaa huomiota.

*

Kuten Pauli oli suhteemme alussa varoittanut, hänellä tosiaan oli ”toisinaan tapana juoda”. Ilman alkoholia suhteemme kai olisikin ollut liian täydellinen. Sen kanssa elimme veitsenterällä, jonka toisella puolen oli työ ja toisella vapaa-aika. Kumpaakin piti olla juuri riittävästi mutta ei yhtään liikaa, jottei

veitsenterällä keinuvan vaa'an tasapaino pettäisi. Jos töitä oli liikaa, sen aiheuttamaa stressiä piti koettaa helpottaa juomalla. Jos taas vapaa-aikaa oli liikaa, vaihtelua elämään piti hakea pullosta. Voin vakuuttaa, että yrityksiä päihittää viinan piru riitti.

Välillä suoraan ja suomeksi sanottuna vitutti, että Paulista julkisuudesta puhuttaessa miltei poikkeuksetta nostettiin esiin suhde alkoholiin. Ei ollut montaakaan haastattelua, jossa viinaa ei olisi haastattelun varsinaisen pihvin päällä mainittu ja otsikoihin nostettu. Paulin elämässä oli kuitenkin ylivertaisesti enemmän hyviä, elämäniloisia aikoja kuin viinanhöyryisiä hetkiä. Mies oli niin paljon enemmän kuin se kuva, mikä hänestä liian usein haluttiin julkisuudessa piirtää.

*

Jätettyään Popedan syyskuussa 2023 Pauli vaikutti helpottuneelta. ”Se oli siinä. Sain viimein apinan pois selästä”, hän sanoi minulle Ratinan stadionin lavan takana Vihonviimeisen Pläjäyksen, viimeiseksi jääneen Popeda-esiintymisensä, jälkeen.

Väitän, että Paulin viimeiset vuodet olivat hänen aikuiselämänsä onnellisimmat. Hän piti itsestään hyvää huolta, lenkkeili aamuisin, sauvakäveli lähimpien ystäviensä ja tyttärensä Jenninkin kanssa viikoittain, kävi säännöllisesti uimassa ja treenasi kuntosalilla oman personal trainerin opastuksella. Pauli kävi säännöllisesti kosmetologilla kasvo- ja jalkahoidossa. Fysioterapia, hieronta ja voice massage kuuluivat niin ikään rutiineihin. Väliin osui toki pieniä retkahduksiakin. Harva meistä täydellinen on.

Musiikillisesti hän sai tehdä juuri sitä, mitä ja milloin halusi, ja kenen kanssa halusi. En muista nähneeni häntä koskaan yhtä innoissaan työstään kuin hän oli Rasvaa koneeseen vol.2! -projektista. Se oli Paulille konkreettinen paluu juurille, ja juuria hän

arvosti. Koko tuota projektia leimasi ihan omanlaisensa aura, jonka kaikki projektin ympärillä toimineet poikkeuksetta havaitsivat. Pauli suorastaan nuortui silmissä. Paluu uran juurille merkitsi hänelle paljon.

Olin niin onnellinen hänestä, hänen puolestaan ja hänen rinnallaan. Juhlavuosi lähestyi, tulevaisuus oli täynnä suunnitelmia ja näytti kirkkaalta.

Kunnes kaikki päättyi sanattoman suureen suruun ja sydäntä raastavaan ikävään. Yksinäisten iltojen pimeinä hetkinä, kun katkeruus meinaa vallata mieleni syystä, ettei Pauli monista yrityksistään huolimatta saanut tarvitsemaansa hoitoa syöpäänsä

Tiina ja Pauli Mustajärvi

ajoissa, koetan noudattaa Paulin Hilma-äidiltään perimäänsä elämänohjetta: ”Älä myrkytä ittees.”

Välillä se vain on niin pirun vaikeaa.

*

Viimeisinä päivinään Pauli pyysi minua lupaamaan, että saataisin tämän kirjan loppuun. Sen hänelle lupasin – ja lupaukset on pidettävä, vaikka se ei helppoa olisikaan.

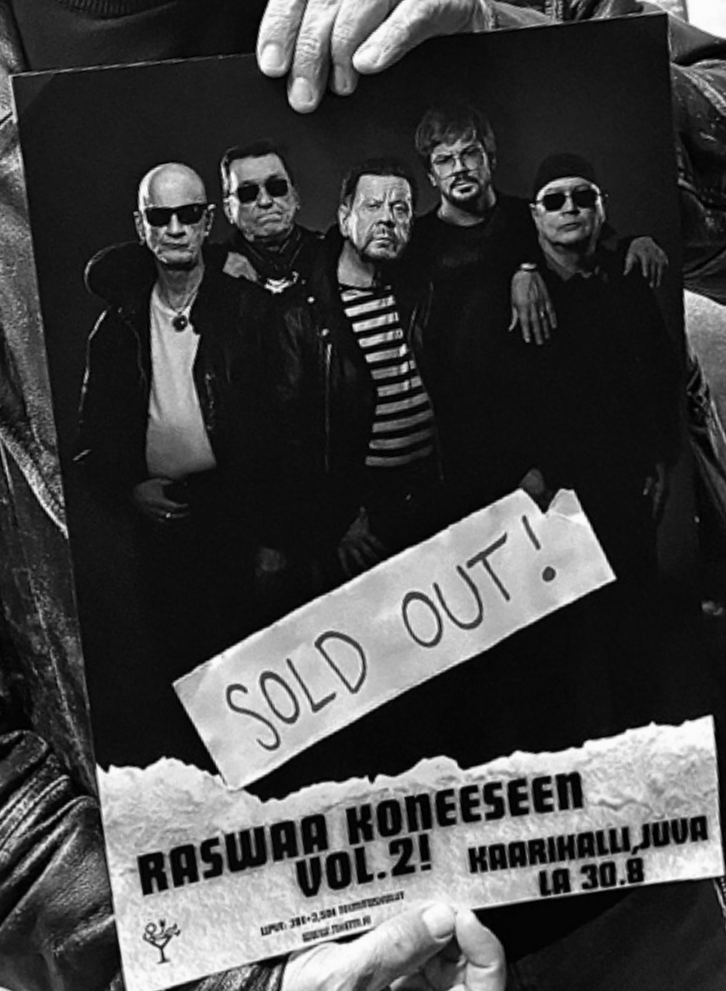
Näiden rivien väleihin on vuodatettu yhden Mustajärven veran niin surun, ikävän kuin onnellisten muistojen kyyneleitä.

Kirjan lähteinä on hyödynnetty omien kokemustemme ja haastatteluiden lisäksi myös kolme aiempaa kirjaa, jotka kirjoitimme yhdessä Paulin kanssa. Ne ovat *Pate*, *Ikurista* (Docendo, 2017), *Tohtori Mustajärvi, otaksun – Pate Mustajärven sanoituksia* (Docendo, 2022) ja *Ratinaan se päättyi – 46 vuotta Pope-daa* (Docendo, 2024). Tämän takia jotkin tarinoista saattavat olla osalle lukijoista tuttuja.

Pauli kirjoitti omat osuutensa vuoden 2025 aikana. Kaikkia ystäviensä haastatteluja hän ei ehtinyt lukea tai kuulla, mutta hänen toiveenaan oli, että ne olisivat rehellisiä. Koska omat voimani eivät tapaninpäivän jälkeen riittäneet haastattelujen tekoon, päätimme kustantajan kanssa pyytää toimittaja Pasi Kostiaista apuun. Pasi asteli ammattilaisen askelin empimättä remmiin. Äänikirjan puolestaan lukee, sanoisin jopa itseoikeutetusti, Mikoksen Matti, jonka kanssa Pauli teki viimeiseksi jääneet keikkansa.

Pauli rakasti lukemista. Uskon, että hän toivottaisi tälläkin kertaa sinulle lukuiloa ja siteeraisi tunnettua lausahdusta: ”Lukeminen kannattaa aina.”

Tiina

SOLD OUT!

**RASWA KONEESEEN
VOL. 2!** KAARIMALLI, JUVA
LA 30.8

LEIPPI: 2004 • 2.000 DEKUMITSEKUNNAT
KOKOON: 2007.11

RASWATUN KONEEN (UUDELLEEN) KÄYNNISTYS

Se tuntui siltä kuin olisi ollut katutappelussa ja jäänyt vielä slopuksi täryjyrän alle. Selkään sattui, palleaan sattui, kurkkuun sattui ja otsaan sattui. Koko kroppa oli hellänä. Kun tässä iässä lähtee vetämään livenä nuoruudessa tehtyjä rokkibiisejä niiden alkuperäisistä sävellajeista niiden autenttisessa tempossa, niin voin kertoa, että se on itse asiassa melko fyysinen suoritus.

Juuri ennen lavalle nousua heikotti ja huimasi jännityksestä. Mutta jumalauta että oli mahtavaa seisoa pitkästä aikaa samalla lavalla herrojen Puukka, Lehtinen, Holm ja Mikkonen kanssa! Olkoonkin, että tällä kierroksella lavalla ei seisunut Arwo Mikkonen vaan hänen poikansa Matti. Marshallit pauhasivat kuin ennen vanhaan. Mää niin toivon tai itse asiassa uskon, että Ilari ”Ilpo” Ainiala ja Tapani ”Arwo” Mikkonen,

joiden kanssa Popedan aikoinaan Ikurin Kyntäjätien autotal-
lissa perustin, todistivat pilven reunalta sitä, mitä Tampereen
Olympiassa tapahtui noina kahtena maagisena loppuunmyytyinä
kesäkuun alun iltana: Rasvaa koneeseen vol.2! Jumalaare! Ilpo
todennäköisesti virnuili, että siellä ne herrat Gibsonin omistajat
taas sauhuavat kitaroinensa. Ja Arwo luultavasti sukki viiksiään
myhäillen ja tuumasi kuivakkaaseen tyyliinsä, että näköjään
pojasta polvi vaan paranee.

*

Kaikkihan sai alkunsa tammikuussa 2025. Tavattiin silloin pit-
kästä aikaa yllä mainittujen herrojen kanssa. Oli vanha kaarti
koolla! Eeboa olin tietty nähnyt enemmänkin. Ollaanhan me jo
vuosien ajan sauvottu maanantaiaamuisia lenkkejä kolmistaan:
Eebo, Salosen Vesa eli VJ ja minä. Ollaan tunnettu toisemme alle
kouluikäisestä. Eebon perhe asui Kyntäjätien toisella puolella
meidän keittiön ikkunasta katsottuna ja VJ:n perhe puolestaan
meidän tonttinaapurin Puustisen toisella puolen. Ei me mitään
hulluja hikilenkkejä enää näin kypsällä iällä olla tehty, enem-
mänkin meidän lenkit on sellaisia sosiaalisia kävelytapahtumia,
joihin on vaihtelevasti liittynyt mukaan muitakin vanhoja kave-
reita, kuten Vanhasen Jone, Heinosen Jukka ja Pelamon Jomma.
Yleensä lenkkikeskustelut alkoivat sillä, kun joku kysyi, että
”muistatteko jätkätkä sitä kun...”, ja muut kertoivat sitten omat
muistikuvansa ensin esitettyä värittäen ja täydentäen. Joskus
muistikuvat erosivat toisistaan täysin, jokainen muisti jonkun
jutun aivan eri tavalla kuin toinen. Silloin porukan päälle lan-
kesi hetkeksi hiljaisuus, kuului vain kävelysauvojen kumituttien
kumahdus asfalttiin. Sitten joku keksi uuden muiston, jonka
todenperäisyydestä alkoi uusi, yleensä hyväntuulisella sarkas-
milla sävytetty vääntö.

"MÄÄ OLEN ELÄNYT LAULAAKSENI JA LAULANUT ELÄÄKSENI."

- PATE MUSTAJÄRVI

Omien sanojensa mukaan Pauli "Pate" Mustajärvi oli tavallinen suomalainen mies epätavallisessa ammatissa.

Testamenttini on kirja, jonka Mustajärvi suunnitteli julkaistavaksi 70-vuotisjuhlavuotenaan. Siinä pääsevät ääneen hänen elämänsä tärkeimmät ihmiset. Perheenjäsenet, sukulaiset, ystävät ja työtoverit kertovat suhteestaan Mustajärven perheen iltatähteen, josta kasvoi koko Suomen tuntema rokkitähti. Monipuolisesti ja rehellisesti, kuten Pauli edellytti.

Hänen omiin koskettaviin kirjoituksiinsa teoksessa mahtuu viimeisen elinvuoden tunteiden ääretön kirjo. Kevään riemu ja häämöttävän juhlavuoden suunnittelu vaihtuvat syksyllä sairasvuoteeseen ja hyvästeihin.

Kirja sisältää myös lukuisia ennen julkaisemattomia valokuvia Mustajärven kotialbumista.

9 789528 505266

KL 78.99
ISBN 978-952-850-526-6

DOCENDO
www.docendo.fi